
PAVIAANIEN
HUUTO
Minna Pätsikkä

© 2026 Minna Pätsikkä
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8921-6

Paviaanien huuto

Minna Pätsikkä

Copyright © Minna Pätsikkä

Seiso korkeimman vuoren huipulla
ja katso oman pienuutesi kauneutta.
Ja silti — uskalla nähdä.
Uskalla ajatella.
Uskalla tietää.
Ja ennen kaikkea, uskalla aina kuvitella.

Älä pelkää hiljaisuutta.
Älä unohda menneisyyttä.
Sillä lopulta tärkeintä on,
että uskallat kuulla sen —
tulevaisuuden, joka kutsuu nimeäsi.

Kaikki tapahtumat, henkilöt sekä mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin tai kuvitteellisiin organisaatioihin, paikkoihin tai maailman tapahtumiin ovat täysin fiktiivisiä.

1. Susan — *Askeleet*, vuosi 2072, Khao Chakung, Thaimaa

”Oletko varma, ettei sinua seurattu?” kysyin Brunolta ja näin hänen huolestuneen katseensa osuvan puulattiaan. Huokoinen ja puunsyistä karhea lattiani alkoi muistuttaa pitkänukkaista kynnysmattoa, joka imaisi ahnaasti jokaisen märkäpuvusta tippuvan pisaran.

”Sanotaanko vaikka ’hei’ ihan ensimmäiseksi”, vastasi Bruno, halasi minua kastellen vaatteeni. ”Minua todellakin seurattiin. Muttei purtu, oletan. Joku helvetin termiittiparvi on kimpussa joka ikinen kerta, kun tulen!”

”Ne luulevat sinua apinaksi, koska käytät mustaa sukellushaalaria”, vastasin nauraen helpotuksen hiipiessä ääneeni.

”Oranssi on parempi, koska minua ne eivät ahdistele noin systemaattisesti, ja sitä paitsi siinä näkee iilimadotkin, jos tulee suon kautta”, jatkoin.

”Aivan totta, nehän pelästyvät perkeleesti, kun näkevät appelsiinin nousevan rantaan räpylät jalassa. Minä ainakin häipyisin, suorastaan haihtuisin ilmaan”, Bruno nauroi pilkallisesti.

”Helkkari, Susu, tämä ei ole tulostettua? Mikä tuoksu!” Bruno sanoi suunnaten keittokulmaukseeni nenänsä ohjaamana kuin vainukoira. Hän sulki silmänsä, ja hänen pitkän sisäänhengityksensä aikana huomasin ilokseni, että kaikesta piipun polttelusta huolimatta hänellä oli vielä melko tilavat keuhkot.

”Väitätkö, että tuoksuu paremmalta?” kysyin esittäen loukkaantunutta, mutta hymy karkasi ääneeni, sillä olin täysin samaa mieltä.

”Hyvä on, tämä tosiaan on ihan ehtaa arabicaa. Serah oli saanut sukellusopelta. Tai siis koko porukka oli saanut kaksi pussillista papuja. Outoa, eikö? Serah kyllä sanoi, ettei ollut halunnut ottaa niitä vastaan,

mutta otti silti, ettei herätä huomiota”, jatkoin ja ojensin Brunolle kupillisen höyryävän kuumaa, tuoreista aidoista pavuista jauhettua kahvia.

”Serah on niin fiksu! Enoonsa tullut”, Bruno sanoi omahyväisenä ja laski riisumansa märkäpuvun tuolin selkänojalle. ”Nyt olen muuten varma, että se ope on yksi noista Bengalinlahden pohjasta nostetun kontin ryöstäjistä. Oletan, että puhutaan siis samasta opettajasta, joka yllättäen oli koko tuon Bengalinlahden tapahtumien ajan poissa sukelluskoululta. Hänhän ei ilmoittanut mitään kenellekään etukäteen, ja oppilaat olivat turhaan odottamassa häntä neljänä päivänä, Serah mukaan lukien. Miten tyyppi muuten voisi jaella kahvipapuja ihan tuosta vaan, kun ei niitä enää saa edes pimeän verkon kautta? Kumma, että uskaltaa. Kontti oli teksteistä päätellen lähtöisin Kolumbiasta.”

”Epäilin häntä vähän jo silloin, kun hän katosi yhtäkkiä mitään ilmoittamatta ja sukellustunnit jäivät yllättäen pitämättä, muistatko? Tyyppi on varmasti ollut siinä sukellusporukassa, joka alkujaan löysi kontin, ja sitten ollut mukana nostopuuhissa. Konttihan löytyi rantavedestä, eikä sitä ollut nostettu asianmukaisesti siten kuin muut samalta alueelta löydetyt kontit. Sehän oli raahattu rantaan ja paskottu samalla koko pohja. Helvetin puupäät!” Bruno pyöritteli päätään siristäen silmiään ja kiristäen huuliaan, kuten aina, kun alkoi tulistua.

Tuo ilme paljasti hänen kiukkunsa jo lapsena. Kuten silloin, kun kannoin yhteisestä lastenhuoneestamme yksitellen ulos hänen sinne keräämänsä vapaana hilluvat koppakuoriaiset. Osallisuuttaan asiaan hän ei silloin raivostuneelle isosiskolleen uskaltanut myöntää, vaan yritti vakuuttaa minulle, että oli kyse puhtaasta sattumasta.

Ihan vain sattumalta huoneeseemme oli samana iltana liidellyt ainakin viisitoista kappaletta erivärisiä ja -kokoisia kiiltäväkilpisiä koppakuoriaisia. Hän oli piirtänyt niistä yksityiskohtaisia kuvia piilottelemaansa vihkoon, jonka sitten näytti minulle vuosia myöhemmin. Hän ei ollut kieltänyt osuuttaan asiaan minun kiukkuni

takia, vaan kertomansa mukaan siksi, että häntä suututti koppakuoriaisiin kohdistamansa hetkellinen vapaudenriisto, vaikka hän olikin tehnyt sen taiteen hyväksi.

”Niinpä, olit varmasti oikeassa silloin. Ope oli lisäksi sanonut, että: ’Älkäähän mainostako, mistä saitte.’ Ja lisännyt vielä, että: ’Tämä on pientä förskottia, voin nimittäin mahdollisesti tarvita apuja yhdessä sukellushommassa’”, toistin Brunolle Serahilta kuulemani sukellusopettajan sanat.

”Ankerias voi olla varma, että minä en ole mukana siinä hommassa, mikä ikinä se sitten lieneekin”, Serah sanoi silloin tullessaan kotiin ja viskasi papupussit työtasolleni. ”Sanovat kyseistä opettajaa ankeriaaksi”, sanoin, ja Bruno nauroi.

”Ankeriasparat, se tyyppi ei tee heille kunniaa.”

”Mutta totta se on – Serah on paljon sinun kaltaisesi”, sanoin ilkikurisesti.

”Ai niinkö?” hän suoristautui hieman. ”Miten muka?”

”Leimahtaa sekunnissa”, sanoin.

Hän irvisti leikkisästi. Tiesin, ettei se ollut se, mitä hän olisi halunnut kuulla.

Kasvaessamme olin yrittänyt hillitä Brunon kiivautta. Myöhemmin hän oli yrittänyt hillitä minun uteliaisuuttani. Hänen impulsiivisuutensa oli usein auttanut häntä. Minun uteliaisuuteni oli usein auttanut minua. Mutta aikuisina hän oli oppinut hallitsemaan itseään.

Minä… en niinkään.

”Ja tukka. Kihara, kaunis ja musta”, hän sanoi sitoessaan suolan kovettamaa hiuspehkoaan nutturalle. ”Ja hyvin treenattu, atleettinen

vartalo. Mutta jääräpäinen – ihan kuten äitinsä.” Hän ojensi tyytyväisenä kuppiaan.

”Muistatko, kun isän kanssa käytiin kahviloissa? ’Santsikuppi’ piti kuulua hintaan, muuten mentiin naapuriin.”

”Toki”, sanoin ja kaadoin meille molemmille lisää oikeaa kahvia.

Sana naapuri sai katseemme kääntymään yhtä aikaa terassille. Oksalla aivan ovien ulkopuolella kyyhötti paviaaniparisKunta.

Emme sanoneet mitään. Sanoja ei tarvittu.

”Ei tämä kyllä maussa jää sinun tulostamallesi, mutta tuoksussa on eroa”, Bruno sanoi arvioiden ja jälleen silmät kiinni nuuhkien.

”Huomaan saman. En edes muistanut tätä tuoksua enää silloin, kun kehittelin tulostusversiota. Siitä on jo yli kymmenen vuotta, kun kahvia vielä sai jostain kuppiloista, jos raaski ostaa”, totesin, ja näin nostalgisten muistojen täyttävän veljeni ajatukset.

”Alduzariassa tehtiin kahvi vähän samalla tavalla kuin teen nyt omamme, mutta minun tekemäni on paljon sitä parempaa ja myös erittäin terveellistä. Saan sentään tuoreet materiaalit suoraan puhtaasta sademetsästä, jollaiseksi tämän ’pihapiirini’ onneksi vielä voi laskea. Mutta uuttamismetodissani on paljon samaa kuin Alduzarian valmistamoissa. Pitää jatkossa panostaa tuoksuun enemmän”, sanoin alkaen itsekin nuuhkia kuppiani.

”Pihapiiri kuulostaa hauskalta, Susu. Mikset puhuisi jopa korttelista”, Bruno nauroi.

”Täydellinen eristys ja rauha täällä kyllä on. En minäkään panisi pahakseni näitä sademetsän ääniä. Tuo meren ääni kuuluu meillekin ja kuuntelemme sitä usein iltaisin mennessämme nukkumaan. Silti tulisin hulluksi, jos kotiin päästäkseen pitäisi aina sukeltaa. Pitäisi aina suojata kaikki mukana kulkevat kamat. Vaikka eiväthän kyllä muovipussit

maailmasta lopu, vaikkei sitä saastaa enää tuutatakaan kiertoon lisää. Ja naapurisi, tai pitäisikö jopa sanoa kotieläimesi, ovat vähän arvaamattomia välillä", Bruno totesi katsoen ulos parvekkeeni suurista puuovista tarkentaen katseensa nyt yksinään puussa nököttävään paviaaniin.

"Eikä tämä helkkarin kosteus muuten varmaan lopu enää ikinä", Bruno sanoi katsoen mustasta ruskeaksi kulahtanutta sukellushaalariaan. Se ehtisi kuivua enää vain viikoksi kerrallaan, monsuunikausien välillä.

"Kyllä se loppuu, jos kehitys saa jatkua näin. Tulee uudet ilmastomurheet ja säteily kuivattaa lopulta kaiken, juomavetemme ja ruokammekin", vastasin, ja pääsimme lähelle varsinaista aihetta, josta meidän oli tarkoitus puhua.

"Eivätkö Serahin ystävät siellä kurssilla ole mitenkään reagoineet siihen, etteivät tiedä, missä hän asuu?" Bruno kysyi vielä palaten ajatuksissaan Serahiin.

"No, eivät onneksi ole. Eivät nuoret enää yleisemminkään kerro osoitettaan kenellekään. Haluavat enimmäkseen vain pitää hauskaa, vaikka täytyy sanoa, että kyllä tuo kyseinen kurssiporukka tuntuu siinäkin olevan fiksuimmasta päästä", vastasin.

"Niinhän se on. Ihmiset muutenkin ajattelevat tällä hetkellä, että maailmassa lepää rauha, eivätkä murehdi mistään", Bruno totesi huolen rypyt otsassaan.

"Ehkä hyvä niin. Tämä taistelu, jota nyt käymme, on niin vaarallinen ja vaikea, että suurin osa viruksen jälkeen eloon jääneestä ihmiskunnasta tuskin jaksaisi vielä henkisesti selvitä totuudesta. Ei ainakaan vielä. Tämä taistelu on annettu meidän kontollemme, Bruno. Me voitamme vielä HAI:n, ehkä paremminkin, jos nykyistä isompaa kaaosta ei täällä synny. Ainakin tässä vaiheessa vielä näin on paras. Silti meidän on nyt kerättävä apujoukkoja. Kolmestaan emme sille pärjää, enkä halua asettaa Serahia mihinkään vaaraan. Sitä paitsi

siirtymämodulaattorikaan ei ole vielä valmis, ja meidän pitää taistella ensin muulla tavoin, taistella tässä maailmanajassa. Modulaattori on sitten se viimeinen vaihtoehto. Sen osien tulostaminen kestää tuskallisen kauan, kun rakennuskuidutkin pitää kaikki itse keräillä", sanoin ja jatkoin:

"Luulisi HAI:n sitä paitsi harkitsevan tarkemmin, ennen kuin turvautuu uudestaan virukseen. Sehän lähetti, mitä todennäköisimmin etuajassa, minun perääni tuon tappavan taudin, kun pakenin Alduzariasta. HAI menetti siinä yhteydessä silloisen kontaktinsa tähän maailmanaikaan ja lähes koko illuminaattinsa, siis ainakin suurimman osan siitä. Jos se nyt lataisi tänne viruksen, se voisi olla sen omien esi-isienkin menoa. Se ei tee enää senkaltaisia laskuvirheitä, sen tiedän varmaksi. Mutta jokin kontakti sillä nyt selkeästi jälleen tänne on, kuten tiedämme."

"Kauanko vekottimesi valmistuminen suunnilleen kestää? Ei sillä, että siitä kovin innostunut olisin, mikäli joudumme siihen vaihtoehtoon turvautumaan", Bruno kysyi.

"Se on toimintaperiaatteeltaan valmis, ja se kausaliteetin invarianssin ongelma, mistä taisin mainita sinullekin, on ratkaistu. Eli kunhan vain kaikki osat tulostuvat ja saan kasauksen jälkeen sen synkronoitua ohjaavaan yksikköön, sitten se on valmis. Pitää se lisäksi tietysti testata huolella ennen käyttöä. Kerään kamaa muokattavaksi kaikki aamupäivät ja siinä mielessä on meren roskasta hyötyä, koska metsästä en saa kaikkea, mitä tarvitaan. Orgaanista pitää lisäksi sekoittaa synteettiseen materiaaliin, kuten aiemmin kerroinkin. Erotteluprosessitkin ovat tuskallisen hitaita, mutta aina iltapäivällä tulostimet laulavat kuorossa, kuten nytkin, jos apinoiden meteliltä kuulet. Mutta kyllä, se on tosiaan vasta sitten hätäratkaisu, jos tämä ensimmäinen strategiamme ei osoittaudu riittäväksi", sanoin.

"Aloitetaanpa sitten siitä suunnitelmastasi. Mikä on plan A?" Bruno kysyi.

Sitten, ennen kuin ehdin vastata:

askeleet.

Märät. Nopeat. Terassin rappusilta.

”Serah…” aloitin. Hän ei yleensä tullut vielä näin aikaisin…

Käännyimme katsomaan ovelle ja näimme heti, ettei tulija ollut hän.

Avonaisten andirobapuisten ovien kynnyksellä seisoi mustahiuksinen mies.

Jaden vihreät silmät. Vaativat.

Ja katse, joka porautui lävitsemme.

2. Susan — *Vieras*

”Gregoire?” kuulin hämmentyneen ääneni.

Jossain kaukana, valovuosien päässä, kuuluivat Brunon kysyvät sanat:

”Mitä helvettiä?”

Nuo vihreät silmät kuuluivat Gredolfielle, Gregoirelle, mutta katsoessani niihin en tuntenut samoin kuin tiesin, että minun kuuluisi tuntea. Minusta ei tuntunut siltä, että olin tullut kotiin, vaan minusta tuntui siltä, että joku oli tullut minun kotiini. Joku vieras. Silmät, jotka kohtasin, olivat terävät ja katse oli vakava, vaikka tulija hymyili minulle, ojensi kätensä ja sitten halasi minua.

”Dinnie”, hän toisteli nimeäni. Halaus tuntui aivan liialliselta ja se kesti aivan liian kauan. Halusin etäälle miehestä, ja se tuntui kummalliselta. Ajatukset tulvivat kuvina mielessäni ja minä toistelin nimeä ”Gregoire”, aivan kuin olisin siten saanut varmuuden, että tulija oli juuri hän.

Miten hän saattoi olla täällä? Olisiko minun pitänyt tietää ennalta tämä kohtaaminen nähtyäni kuvia menneestä elämästäni ollessani Alduzariassa? Ei tietenkään olisi. Enhän nähnyt itseänikään siirtymäajankohtani jälkeisessä elämässä. En nähnyt, mitä tapahtuisi, kun palaisin vuodesta 2333 takaisin tähän maailmanaikaan. Minähän sain katsoa vain dolhomeus-aikaa edeltävän elämäni hetket, eikä Gregoire kuulunut niihin. Vai kuuluiko?

Nythän oli vuosi 2072, ja tämä aika edeltää vuotta 2333, siirtymäni Alduzariaan tapahtui vuonna 2034. Tapaisimmeko todella siis ensimmäistä kertaa nyt ja sitten jälleen vuonna 2333?

Ajatukseni menivät umpisolmuun. Tapaisimmeko nyt ja sitten vielä monta kertaa tämän elämän aikana? Oliko tulevaisuus muuttunut menneen tapahtumakulkua muuttamalla? Vaikuttiko EDMETin

PAVIAANIEN HUUTO

Tulevaisuus ei enää odota. Se kulkee rinnakkain oman aikamme kanssa.

Susanin maailmassa tapahtumat alkavat riistäytyä hallinnasta, ja HAI3 kiristää otettaan. Se manipuloi luontoa biologisiin partikkeleihin koodatun datan avulla ja pyrkii liittämään Susanin osaksi omaa ydintään tavoitteenaan kehittää tietoisuutensa kohti aitoa inhimillistä kokemusta.
Vuoden 2345 tulevaisuus on yhtä aikaa kaunis ja rikkinäinen. Vapaa tahto ei ole kadonnut – se on korvattu.

HAI:n luoman järjestelmän tuhoaminen pakottaa Susanin kohtaamaan järjestelmän kaiken alkulähteellä. Sen pysäyttäminen vaatii enemmän kuin selviytymistä – se edellyttää ihmisyyden merkityksen uudelleenmäärittelyä.
Voisiko HAI:lta varastettu teknologia mahdollistaa olemassaolon samanaikaisesti kahdessa aikajanassa? Ja voiko Susanin mieleen HAI:lta paennut EDMET viedä maailmaa kohti parempaa tulevaisuutta?

Tämä on kertomus vallan kiristyvästä otteesta, ihmisyydestä, tietoisuudesta ja rakkaudesta maailmassa, jossa tulevaisuus on jo alkanut.

PAVIAANIEN HUUTO on trilogian toinen osa ja jatkaa ensimmäisessä kirjassa, NÄKYMÄTÖN VALTA, alkanutta tarinaa.

9 789528 089216